

## יוחנן גולדין: "לא הייתי מסוגל לחשוב שיכולתי להציל אדם חולה ולא הצלתי"

יוחנן גולדין זכה להיות ראשון התורמים, כאשר תרם את כלייתו בסוף השנה שעברה. "מהרגע שבו הבנתי שיש דבר כזה שנקרא 'תרומת כליה' היה לי דחף אדיר לתרום", הוא מספר. "הבנתי שמדובר בסוג של סיוע שלא כל אחד יכול לתת, ואני לא מתכוון רק מהבחינה הרפואית, אלא גם מבחינה מנטאלית ומבחינת מצב החיים. הרגשתי בליבי שאם יש לי יכולת לעזור לאדם חולה שבאמת אין לו פתרון אחר, ואם לא התרומה שלי אז הוא יישלח לדיאליזה שבמקרה הטוב תהפוך אותו למוגבל, ובמקרה הרע - תגרום לו לסוג של מוות, אז אני לא יכול לעמוד מנגד".

כמובן שגולדין מדגיש שהוא לא הלך 'על עיוור'. "היה ברור לי היטב שיש בכך גם סיכונים, ואני ביררתי ושאלתי עליהם. אבל בסופו של דבר הבנתי שהסיכונים הם מינימאליים ביותר והסיכויים הם כל כך גדולים. לא הייתי מוכן שיווצר מצב בו אדע שיכולתי להציל אדם חולה, ולא הצלתי".

את האישה שקיבלה את כלייתו הוא פגש לראשונה רק למחרת הניתוח. "אבל את בני המשפחה שלה פגשתי מעט קודם לכן. הם המתינו לי בחדר ההתאוששות ואני זוכר אותם במעורפל רוכנים מעליי. במהלך הלילה שאחרי הניתוח הבן של המושתלת היה איתי כל הזמן ולא הפסיק לטפל בי ולדאוג שהכל יהיה בסדר. למחרת, כשפגשתי גם את אמא שלו, התברר לי שהסיפור המשפחתי שלהם מאוד כאוב. הכל התחיל כשהסבתא נפטרה בגיל 55 ממחלת כליות, ואז הסתבר שהבעיה היא משפחתית וגנטית. יש להם אח שנפטר מזה ועוד אח שטס לחו"ל כדי לעבור שם השתלה.

"הסיפורים האלו המחישו לי עד כמה שהתרומה הייתה משמעותית", מוסיף גולדין. "זוהי הגיע ממש ברגע הנכון, כי אחרי הניתוח ההתאוששות לא הייתה קלה. נראה לי שזה היה בעיקר בגלל ההלם של הכאב הפתאומי. צריך להבין שאדם שמגיע לניתוח של תרומת כליה הוא בריא לגמרי, אפילו אחרי סבב של בדיקות שמעידות על בריאותו המוחלטת, ופתאום הוא מתעורר עם כאבים. אבל הבשורה הטובה היא שהכאבים עברו מהר מאוד, וברגע שראיתי מה שעשיתי, אמרתי לעצמי שזה היה שווה לגמרי".

והיום, חצי שנה אחרי התרומה, כבר מספר גולדין שאין שום מזכרת מהניתוח. "חזרתי לשגרה פעילה. במקצועי אני מדריך טיולים, ואני ממשיך בעבודתי ביתר מרץ. ויש לי גם זכות נוספת - מאז התרומה פנו אליי כמה וכמה מתושבי איתמר וביקשו לשמוע פרטים ולהבין איך גם הם יכולים לתרום ובמה זה כרוך. אני שמח להוות מקור מידע לדבר חשוב כל כך, ומרגיש שזוהי באמת זכות גדולה".



### הרגע המרגש ביותר שלי:

"כמה שבועות אחרי התרומה, כשקיבלתי מהנתרמת שלי מכתב תודה מדהים ומרגש".

### מסר לחיים:

"תיתן מה שאתה יכול, כי זה שווה את הקושי".